

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2013 augusztus Vers

Toroczky András: A labirintusból; Levegő

A labirintusból

Sok a német, a japán, olasz, orosz,
a telefonok, kérdések, ugyanazok
ezredjére is. Mintha kihallgatáson lennék.
Nem tudom, mit akarnak tőlem.
Egy dal szól a gép hangszórójából éppen.
Akusztikus gitár, nagybőgő, klarinét, zongora, dob.
Egy nyárban, nyitott ablaknál, valahol
boldogabb felén a Földnek,
és boldogabb időben zenélnek.
Én még a labirintusban, lent a föld alatt, télen,
felettem lezárt szellőzőnyílás, sötét, pókhálós üreg,
onnan potyog egy-egy megfagyott ezerlábú bogár,
néha a vakolat fejemre.

Csoda, hogy még élek.

Nemsokára találkozunk. Nézem, ahogyan
eltűnnek az emberek, besétálnak az *őskorba*,
elképezelem, ahogy végigmennek a többi tárlaton,

miután megnézték a vetítőteremben
a filmet a helyről, amit én még soha,
hogyan a végén a jövőről szóló Pantheon-teremből
elérjék a wc-t.

Miközben a jegyüket tépkedem,
és a folyosók felé mutogatok,
süteménylila, néha csónakázótó-
zöld szemedre gondolok.

És a katicabogárlábszemhéjadra.

A katicabogarakra, katicabogarakra.

Azt képelem, azokat látom a labirintus falán,
amik a Balaton vizén úsztak, egy nyári délután,
és egyesével mentgettük őket úgy,
hogyan minden egyesnél azt ígértük magunknak
és egymásnak, ez volt az utolsó.

A testünkre raktuk őket,
szárítsák meg ott a szárnyukat,
miközben sétáltunk befelé a tó déli partján
az iszonyatos napsütésben.

Több száz katicát mentettünk meg akkor
a biztos haláltól, bújtattuk őket a nekik félelmetes,
végtelen nagy víztől. Egy idő után eszembe
jutottak aznapi történeteid, amiket a parton meséltél,
és eszembe jutott az ausztrál
rokonod, akinek nagymamáját dédnagymamád
visszarántotta, mikor ki akart törni a bujkálásból,

mikor a kint rekedt anyját vitték el éppen a szeme láttára,
eszembe jutott,
hogy az emigrált rokon a furcsán más
színű fényképeken meg is írta mindezt
egy könyvben, egy regényben,
hogy nagymamád hogyan mentette
meg ezzel a visszarántással és azzal,
hogy rásziszegett
– „fogd be a pofád,
te kis kurva,
megölsz mindannyiunkat” –
hogyan mentette meg az ő, a saját és sokak életét,
például a tiéd, hiszen
az anyját már senki nem menthette volna meg.

Ahogy csiklandoztak bogárlábaikkal,
egynémelyik visszazuhant, nem értette, mi a feladat,
mindegyiknél mérgesek voltunk,
hogy nem értik, mi csak nekik akarunk jót.
Elleptek minket pár perc alatt.
Végül egy fekete bójára telepítettük őket,
hátha a szigeten megszáradnak majd, elrepülnek.
Azt sem értették.

Most a föld alatt vagyok, a barlangban.
A dal véget ért. A kérdések nem szűnnek,
mintha dobtáras géppisztollyal lőnének rám.
Szeretkezés utáni elnémulásaid,

nevetőgödreid jutnak eszembe,
mint ahogyan a turisták érkeznek meg a helyre.
A hatalmas, egész albérleti szobámat
beborító, úrhajó-fényű hajad,
titkos strandszagú bőröd, élettől erős fogad.
Miközben az újabb és újabb
idegenek arcába se nézve,
unottan és irigyen mutatom
a kijáráshoz vezető utat.
Mennék már én is
a lépcsőkön fel, feléd, a napfényre,
vagy csak az éjszakai járattal
a labirintusból haza.

Levegő

1.

Nehéz lesz a levegővétel is
Mint egy gyerek aki
Már túl nagy vagy rossz ahhoz
Hogy apja felvegye vigye
Nehéz mint a gyöngyhalászok lélegzete

2.

Egy névtelen galamb maradványa
Alvadt vörös foltjai a buszmegállóban
Búvármaszkomon tükröződik

3.

Beszélni kezdek és
Mindenki mást csak
Mintha víz alól hallanék

4.

Éjfélkor halakat pucoltam
Az óceánparti faluban
A mosogató felett mikor
kitéptem felnyitott testükből
belsejük tüdejük szívük
A némaságukat tartottam
A legfőbb mentségemnek
Miközben fekete gyöngy-
Szemüket kerültem
És a vért mostam húsuokról
Hideg halak hasában a kés
Egy idő után megszoktam de
Utána ha beszéltem is hallgattam
miközben a sörömet ittam
Hallgattam a merülést

7.

Legtöbbünket nem rajzol körbe senki

[Tetszik](#)

Legyél az első az ismerőseid közül, akinek ez tetszik.

Kapcsolódó írások:

1. **“Ez a lövészárk-politika középtávon katasztrófa felé viszi az országot” Dávid Ibolya a Fapados Szalonban Moderátor Pikó András , hozzászólók Kende Péter.**

Hont András, Domány András, Bauer Tamás, Váradi Júlia "Ez a lövészárk-politika középtávon katasztrófa felé viszi az országot"...

Cimkék: Toroczky András